

rimelig, er det heller ikke mig, som vil lægge Hindringer i Vejen derfor. Men foreløbig har jeg ikke kunnet slutte mig dertil og afventer, hvad der derom vil fremkomme.

U. Sage: Den ærede Ordfører udtalte sin Tilfredshed med, at Udvalget ved gensidig Imødekømmenhed er naaet til et Resultat. Jeg kan godt dele hans Tilfredshed over, at vi overhovedet ere naaede til et Resultat. Naar jeg derimod kommer til det Resultat, som foreligger, er jeg ikke saa ganske enig med den ærede Ordfører i, at det er noget, som man ret kan glæde sig over. Jeg maa fastholde det samme Standpunkt, som jeg havde i Fjor, at det Forslag, som vi havde faaet fra Landstinget, var et i enhver Henseende godt behandlet og brugbart Grundlag, som vi havde kunnet bruge med mindre væsentlige Forandringer, men i det Sted have vi jo vendt op og ned paa hele Historien og lavet hele Forslaget, om. Der var i det nedsendte Forslag 40 Paragraffer. Ved Behandlingen af disse er Udvalget naaet til det ret anseelige Tal af 65 Ændringsforslag, og det er ikke Bagateller af Ændringsforslag. Man træffer ikke mindre end 7 Gange paa: „Paragraffen udgaar“, og en Gang stiger Appetitten til, at man sluger et helt Kapitel, som indeholder 4 Paragraffer, ikke at tale om alle de Gange, Paragrafferne blive lavede helt om. Der er kun 5 Paragraffer, der ere slupne helstindede igennem. Den første er almindelig Indledningsparagraf, saa den kunne vi holde udenfor; men de 4, der ere tilbage, indeholde 16 Minier i det hele. Det er altsaa det, som er indsluppet det almindelige Blodbad, maaste i Overensstemmelse med den kendte Regel, at det er de mindste Soldater, der have de største Chancer for at slippe i Felten. Naar jeg imidlertid alligevel — hvilket kunde synes lidt besynderligt efter min Indledning — har sluttet mig til den allerstørste Del af de stillede Ændringsforslag, er det altsaa ikke af nogen særlig Begejstring over disse Ændringsforslag, men det er, fordi jeg overhovedet er Forhandlingsmand til Tingerspidjerne og gerne i de Udvalg, hvor jeg sidder, vil arbejde hen til at naa et Resultat — jeg er nemlig ikke mæstret Wisconsinpolitik, som det tit er blevet sagt. Men jeg kan ikke nægte, at det kun er stet ved den allerhøjeste Grad af Resignation fra min Side. Jeg vil nu kun ønske, naar dette Forslag atter stiger op til det høje Landsting, at dette saa ogsaa maa være forsynet med en tilsvarende Dosis Resignation for at kunne genkende sit eget Barn i disse

fuldstændig ny Klæder, vi have iført det herne. At Barnet har vokset sig smukkere og kraftigere i de fem Fjerdingaar, vi have haft det i Kur og Pleje herne, vil jeg ikke paastaa, og jeg er bange for, at Landstinget ikke vil erkende det for sit Barn, men vil kalde det et understudt Barn, en Skifting, efter den Operation, vi have foretaget paa det herne, hvor vi have amputeret baade Arme og Ben, og jeg havde nær sagt Hoved med. Naar man har arbejdet sig igennem de 65 Ændringsforslag, kommer man til en Række Bilag, som fortrinsvis indeholde Andragender rundt omkring fra Landet. Jeg har i det hele taget faaet det Indtryk, at der eksisterer en overordentlig stor Interesse for Sagten her i Landet. Det er en ganske umaadelig Masse Henvendelser, Andragender, gode Raad og Beslædninger, Udvalget har faaet — ja, man kan sige, at Sagtinteressen staar i omvendt Forhold til Billedets Mængde. Man faar det Indtryk, at Sagten her i Landet i Grunden er et af Landets Hovederhverv, og at Landets Beboere fortrinsvis ere henviste til at leve af de vilde Dyrs Kød og klæde sig i deres Huder. Jeg kan ikke lade være med at anføre en af de Udtalelser, som ere fremkomne for Udvalget; det var den, at hvis der ikke blev vedtaget en eller anden Bestemmelse i Sagtloven, hvad vilde det saa sige: Det vil sige total Ruin for samtlige Ejendomsbesiddere paa den Egn. De Herrer ville se, at der er brugt stærke Udtryk. Man faar altsaa virkelig det Indtryk, at der er en overordentlig Interesse for Sagten, og det er jo kun glædeligt. Men jeg bemærker kun, at naar man ikke har kunnet imødekomme de indkomne Ønsker og Hensstillinger, saa er det, fordi der er alt for mange, og fordi de ere absolut modstridende mod hinanden.

Naar jeg nu skal gaa ind paa Lovforslagets enkelte Detailler, skal jeg, efter at den ærede Ordfører saa udførlig har udtalt sig om Paragrafferne, gøre det saa kort som muligt og kun fremhæve de enkelte Punkter, hvor jeg har ment, det var nødvendigt, trods min store Resignation, at tage Særstandpunkt. Jeg skal da bemærke, at det første Punkt, jeg træffer paa, er § 3, Punkt 2, hvor der foreslaas tilføjet: „Ved Bortkastning af Bøndergods for Livstid skal Sagtretten for Eftertiden altid følge Brugsretten“, og saa kommer der nogle smaa Undtagelser. Dette Forslag har jeg ikke kunnet gaa med til dels for det første af den praktiske Grund, at jeg tror, det er til Skade for Sagten her i Landet, fordi Sagten som bekendt kun trives, hvor der er større Sagtcentre, og det er til